

Arrest

nr. 289 208 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Vergoteplein 10 B / 1
1200 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 6 februari 2022 en verzoekt op 14 februari 2022 om internationale bescherming. Op 23 november 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 november 2022 aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Mamuras, Albanië en heeft u de Albanese nationaliteit. In 1999 ging u naar Italië omwille van economische redenen. U verbleef hier illegaal. In 2002 keerde u terug naar Albanië om uw moeder te bezoeken. Op 25 januari 2002 was u gaan eten bij uw zus in Tirana. U keerde terug naar uw moeder waarbij u het laatste stuk te voet deed. In het centrum van het dorp kwam u langs een café waar een groep mensen stonden. Één van hen, G.L., vroeg u waarom u met uw handen in uw broekzakken liep en zei u niet te bewegen met uw hoofd. G. begon te vloeken en beledigde uw moeder en zus. Enkele personen kwamen tussen om G. te kalmeren. G., die altijd gewapend was, schoot op u, maar miste. Er ontstond tumult en één van de vrienden van G. legde zijn automatisch geweer op de grond zodat hij tussen u en G. kon komen. U nam dat wapen echter van de grond en schoot op G. uit zelfverdediging. U ging hierop naar huis en vertelde uw moeder wat er gebeurd was. U wist niet of G. overleden was. U besloot om naar Kosovo te gaan omdat een zoon van de oom van het slachtoffer, A.L., bij de speciale politie-eenheid van Fushë Krujë (Albanië) werkte. Een maand na de gebeurtenis ontmoette u in Kosovo E.M., een buurman uit Mamuras, die u vertelde dat A.L. als eerste op de plaats van het misdrijf was en dat hij de getuigen overtuigde om tegen u te getuigen, waarbij verzwegen werd dat G. als eerste schoot. Volgens deze buurman werd de eerste expertise die vanuit Tirana kwam, weggegooid. Er werd een nieuwe expertise uitgevoerd door de autoriteiten van Laç (Albanië) waar een aantal zaken niet in vermeld werden. Uw buurman had dit alles gehoord in het dorpscafé waar er over dergelijke zaken gepraat werd. De man raadde u dan ook aan om weg te gaan uit Kosovo. In Kosovo gaf u zich niet bij autoriteiten omdat het in die periode onrustig was. U werkte enige tijd in Kosovo. Na drie jaar ging u naar Italië, waar u in 2010 toevallig gearresteerd werd en uitgeleverd werd aan Albanië. In uw afwezigheid was u in beschuldiging gesteld van moord met voorbedachten rade en werd u in 2004 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar door de rechtbank van Laç. Dit werd door het hof van beroep bevestigd in 2005. Bij uw terugkeer in 2010 diende u een klacht in tegen de advocaat die u in de vorige procedures had vertegenwoordigd omdat uw handtekening op de notariële akte voor de volmacht vervalst was en u die advocaat dus niet het recht had gegeven om u te vertegenwoordigen. Ook uw familie diende een klacht in tegen deze advocaat. Deze advocaat was volgens u door de familie van het slachtoffer aangesteld. De familie van het slachtoffer is een grote familie en verschillenden onder hen zijn werkzaam bij de autoriteiten. U werd opgeroepen als getuige in de zaak tegen deze advocaat waarbij de advocaat u zei dat hij verplicht was geweest zoiets te doen. U vocht na uw uitlevering naar Albanië ten gevolge van de problemen met de advocaat uw veroordeling aan, maar dit werd afgewezen, zowel in eerste aanleg als in beroep. Het Hooggerechtshof aanvaardde uw beroep wel en besloot in 2016 dat wegens onregelmatigheden uw proces opnieuw diende gevoerd te worden. In 2017 werd de advocaat, alsook een notaris, van uw eerste procedure veroordeeld. Uw dossier werd teruggestuurd naar de rechtbank van eerste aanleg van Laç. De advocaat die u had aangesteld raadde u bij deze procedure aan om akkoord te gaan met de versie van het openbaar ministerie en dus akkoord te gaan met de aanklacht van moord met voorbedachten rade waarbij u een straf zou krijgen van veertien jaar met recht op een vermindering van uw straf met een derde. Uw advocaat zei u ook dat indien u zou gaan voor de piste van zelfverdediging de procedure jarenlang zou kunnen duren, de getuigen niet aan jullie kant stonden en als jullie niet zouden winnen, u alsnog uw gevangenisstraf van vijventwintig jaar zou moeten uitzitten. U zat op dat moment al jaren in de gevangenis en u besloot akkoord te gaan met de beschuldiging van moord met voorbedachten rade. U werd aldus veroordeeld tot een celstraf van 14 jaar. Één van de rechters zei tegen uw advocaat dat zij u niet onschuldig konden verklaren omdat u al jaren in de gevangenis had gezeten. De procureur ging nog in beroep tegen de uitspraak, maar in 2020 het hof van beroep van Tirana bevestigde het vonnis van eerste aanleg.

Tijdens uw gevangenschap kwam u via een cipier te weten dat uw hooiwagen en de wagen van uw broers B. en L. in brand was gestoken. Uw broer L. was eveneens beschoten en bedreigd. Hij verliet hierna Albanië.

Uw familieleden gingen voor deze incidenten naar de politie, maar zij deden niets. Uw overige broers leefden sinds 2002 opgesloten omdat zij de regels van de Kanun volgden en ook bleef opgesloten binnen. Enkel uw broer A. leeft niet opgesloten omdat hij psychisch niet goed is. Niemand kijkt naar hem om. U verbleef een tijd in de gevangenis van Burrël (Albanië) waar uw rechten niet gerespecteerd werden. U schreef een klachtenbrief, maar deze verliet de gevangenis nooit. In 2020 kwam u vrij. U stuurde de avond van uw vrijlating bemiddelaars naar de familie L., maar de familie weigerde zich te verzoenen. Ook voor uw vrijlating werden er door uw familie pogingen ondernomen tot verzoening, maar deze hadden geen resultaat. Kort na uw vrijlating leerde u G.K. kennen (O.V. x.xxx.xxx) die samen met uw zus bij u op bezoek kwam. Jullie begonnen een relatie. Na uw vrijlating werd u twee keer opgezocht door een arts die geen gezondheidsproblemen kon vaststellen, buiten dat u stress had ten gevolge van uw opsluiting. Na uw vrijlating merkte u dat de zonen van uw slachtoffer, M. en M., vaak rond uw woning hingen. U bracht hiervan de wijkinspecteur op de hoogte die telkens langskwam, maar hij zei dat hij niet voldoende had om hen aan te houden. Hij en ook andere politieagenten stonden dan een tijdje voor uw woning. U stuurde

ook bemiddelaars naar deze zonen, maar zij waren erg agressief en zij zeiden dat zij u zouden vermoorden. U vertelde dit eveneens tegen de wijkagent, maar hij zei dat u geen olie op het vuur moest gooien. De wijkinspecteur begeleidde u wanneer u uit uw woning kwam, bijvoorbeeld om uw paspoort aan te vragen en af te halen. Hij raadde u aan om Albanië te verlaten. Uw partner, die reeds enige tijd tussen Albanië en België pendelde, vertelde u dat zij zwanger was en dat zij angst had om naar Albanië terug te keren. Ze wou het kind in België laten opgroeien. Op 6 februari 2022 reisde u legaal met het vliegtuig van Albanië naar België. U denkt dat uw partner met u meereisde. Op 14 februari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 13 april 2022 werd uw zoon in België geboren. U vreest bij een terugkeer dat het leven van u en uw zoon in gevaar is omwille van de bloedwraak waarin u betrokken bent.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een kopie van uw rijbewijs; een kopie van het vonnis van de rechtbank van het gerechtelijk arrondissement Kurbin, d.d. 8 juni 2017, alsook een kopie van het arrest van het hof van beroep van Tirana, d.d. 2 november 2020, betreffende uw veroordeling voor “moord met voorbedachten rade” en “bezit van wapens en munitie zonder vergunning”, een kopie van een bewijs van uw invrijheidstelling, d.d. 23 december 2020; een kopie van een attest van het dorpshoofd van Fushë Mamurras, d.d. 31 januari 2022 waarin wordt gesteld dat u in een bloedwraak bent verwickeld met de familie L. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud diende uw advocaat op 30 augustus 2022 een kopie van het arrest van het hof van beroep van Tirana, d.d. 3 juli 2014, betreffende de veroordeling van H.G. voor “valsheid van documenten door een persoon die bevoegd is om het document af te leveren”; een kopie van een arrest van het hof van beroep van Tirana in, d.d. 21 mei 2015, betreffende de veroordeling van F.G. voor “vervalsing in geschrifte”; een kopie van een arrest van het Albanese hooggerechtshof, d.d. 16 november 2016, betreffende de inwilliging van uw verzoek tot herziening en de vernietiging van de eerder uitgesproken arresten naar aanleiding van de gebeurtenissen van 25 januari 2002.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u van internationale bescherming uitgesloten moet worden. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Deze bepaling geldt eveneens voor personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Volgens lid (b) artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie zijn de bepalingen van het verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Inzake de toepassing van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40).

Een ernstig misdrijf is voorts 'niet-politiek' indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormden. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Uit het administratief dossier blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf, hebt begaan, buiten het land van toevlucht.

Zo blijkt uit uw verklaringen en de neergelegde stukken dat u in Albanië definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 jaar omwille van "doodslag met voorbedachten rade".

In het vonnis in eerste aanleg van de rechtbank van het gerechtelijk arrondissement van Kurbin van 8 juni 2017 wordt vastgesteld dat u op 25 januari 2002 bij een uit de hand gelopen discussie G.L. met de dood heeft bedreigd, naar huis bent gegaan om een wapen te halen, en vervolgens met een automatisch vuurwapen naar de plaats van het delict bent teruggekeerd en G.L. heeft neergeschoten. De u ten laste gelegde feiten werden bewezen geacht en uit het verloop van de feiten bleek volgens de rechtbank van het gerechtelijk arrondissement van Kurbin dat u het plan opvatte om G.L. te doden en vervolgens ook alle stappen zetten om dit plan tot uitvoering te brengen. De feiten werden bijgevolg als "moord met voorbedachten rade" gecatalogeerd, overeenkomstig artikel 78 van het Albanese strafwetboek (verder strafwet) en u werd hiervoor aanvankelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar. Daarnaast werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar voor "bezit van wapens en munitie zonder vergunning", overeenkomstig artikel 278/2 van de strafwet. Bij het bepalen van de strafmaat werd rekening gehouden met de verzachtende omstandigheden, overeenkomstig artikelen 48 en 49 van de strafwet. In toepassing van artikel 406 van de strafprocedurewet van Albanië werd deze gevangenisstraf vervolgens met een derde verlaagd tot veertien jaar gevangenisstraf. De u ten laste gelegde feiten en de strafmaat werden in hoger beroep integraal bevestigd door het hof van beroep van Tirana.

Doden met het oogmerk te doden geldt, gezien de aard van het misdrijf en het toegebracht leed, ontegensprekelijk als een ernstig misdrijf. De ernst van het misdrijf vertaalt zich ook in de strafmaat die u werd toegekend, met name een gevangenisstraf van 14 jaar. Ook naar Belgisch recht worden de feiten waarvoor u werd veroordeeld als een ernstig misdrijf beschouwd. De Belgische strafwet voorziet voor moord (i.e. doden met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade) een bestraffing met een levenslange gevangenisstraf (zie artikel 394 van het Belgisch strafwetboek). Ook in andere jurisdicties wordt een dergelijke daad als een ernstig misdrijf beschouwd.

Uit uw verklaringen en de neergelegde documenten kan bovendien geenszins blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Integendeel, het hof van beroep van Tirana oordeelde dat een uit de hand gelopen ruzie tussen u en het slachtoffer, G.L., over hoe u erbij liep aan de basis lag van de feiten. Dit blijkt ook uit uw verklaringen (CGVS, p. 9).

De bewuste feiten vonden voorts plaats op 25 januari 2002 in Fushë-Mamuras, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

U maakt niet aannemelijk dat u geen individuele verantwoordelijkheid treft bij het ernstig misdrijf waarvoor u werd veroordeeld. U erkent weliswaar dat u bij een uit de hand gelopen discussie G.L. met een vuurwapen om het leven heeft gebracht maar betwist de kwalificatie van de door u gepleegde feiten als 'moord met voorbedachten rade'. U stelt namelijk dat de feiten zoals deze zijn weergegeven in het door u neergelegde arrest van het hof van beroep van Tirana van 2 november 2020 niet correct zijn en werden gefabriceerd door de familie van het slachtoffer (CGVS, p. 11, 13). Volgens u handelde u in werkelijkheid uit zelfverdediging nadat G.L. eerst het vuur op u had geopend (CGVS, p. 9). Uw versie van de feiten kan echter niet worden weerhouden.

Er dient er namelijk op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u akkoord ging met deze aanklacht op basis van de bewijzen die er waren (CGVS, p. 16). Dat u dit deed nadat uw advocaat u dit aanraade omdat uw procedure anders nog lange tijd kon duren waarbij de uitkomst niet zeker was, u inmiddels reeds lange tijd in de gevangenis zat en hij vreesde dat de getuigen niet aan uw kant zouden staan (CGVS, p. 16), is niet enkel een loutere bewering dewelke geen weerslag vindt in de neergelegde

stukken maar doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat u akkoord ging met deze kwalificatie van de strafbare feiten. Ook uit het door u neergelegde arrest van het hof van beroep van Tirana blijkt dat uw schuld mede werd vastgesteld door uw eigen bekentenis en u hier allerminst de feiten betwistte. Op basis van het geheel van feiten, omstandigheden, alsook de schriftelijke en de wetenschappelijke stukken besloot de rechtbank van het gerechtelijk arrondissement Kurbin in haar vonnis van 8 juni 2017 dat aan alle elementen voldaan werd voor het strafbaar feit “moord met voorbedachten rade” zoals voorzien in artikel 78 van de strafwet. Het hof van beroep van Tirana bevestigde dit in haar arrest van 2 november 2020. U verklaarde evenwel dat een familielid van het slachtoffer, die werkte bij de speciale politieeenheid, als eerste aanwezig was op de plaats delict en u insinueerde dat deze persoon de hulzen van de kogels die op u werden afgevuurd liet verdwijnen (CGVS, p. 11). Dit familielid overtuigde ook de getuigen om tegen u te getuigen (CGVS, p. 11). De eerste expertise uit Tirana zou zijn weggegooid, waarna er een nieuwe expertise werd uitgevoerd waar veel zaken niet in vermeld werden (CGVS, p. 12). Het onderzoek en de rechtsgang werden aldus in uw nadeel beïnvloed, aldus uw bewering. U weet hier echter niet te overtuigen. U vernam voorgaande immers louter van een chauffeur die voorgaande beweringen louter in een dorpscafé had opgevangen (CGVS, p. 12). Objectieve elementen om deze beweringen te onderbouwen brengt u niet aan.

U stelde voorts dat de familie van het slachtoffer via een vervalsing een advocaat in uw naam in dienst nam die zich voorstelde bij de rechtbank als uw vertegenwoordiger. Deze advocaat, F.G., vertegenwoordigde u in de procedures die tegen u werden gevoerd in uw afwezigheid (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom een advocaat aangesteld door de tegenpartij in beroep zou gaan tegen uw veroordeling in eerste aanleg, repliceerde u enkel dat dit Albanië is (CGVS, p. 14). U voegde hier aan toe dat aan uw moeder werd gezegd dat u een advocaat door de staat was toegewezen (CGVS, p. 14). Deze verklaringen zijn evenwel fundamenteel tegenstrijdig met de inhoud van het door u neergelegde arrest van het hof van beroep van Tirana van 21 mei 2015, betreffende de veroordeling van F.G. voor “vervalsing in geschrifte” en het arrest van het hof van beroep van Tirana van 3 juli 2014 betreffende de veroordeling van H.G. voor “valsheid van documenten door een persoon die bevoegd is om het document af te leveren”. Hieruit blijkt immers dat F.G. werd aangezocht door uw broer L. om u te verdedigen in uw afwezigheid. Later had hij eveneens contact met uw broer B. en het was uw familie die hem betaalde voor uw verdediging. F.G. werd veroordeeld omdat het bewezen werd geacht dat hij verantwoordelijk was voor twee vervalste volmachten met uw vervalste handtekening, beide opgemaakt op 27 september 2007, waarmee op 28 september 2007 en 31 maart 2008 een verzoek werd ingediend bij het grondwettelijk hof om uw vonnis – waarbij u tot vijftientig jaar werd veroordeeld voor moord met voorbedachten rade - uitgesproken door het hof van beroep van Tirana op 7 april 2006 ongrondwettelijk te verklaren. Ook de notaris H.G., die hier aan had meegewerkt, werd hiervoor veroordeeld. In het licht van voorgaande kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat deze advocaat door de familie van het slachtoffer werd aangesteld.

Gevraagd of u ooit de door u beweerde beïnvloeding van getuigen en bewijsmateriaal door de familie van het slachtoffer had aangekaart wanneer u opnieuw in Albanië was en over een nieuwe advocaat beschikte, stelde u dit niet gedaan te hebben omdat dit zinloos was. U voegde hier aan toe dat u de rechtszaak niet kon winnen en uw advocaat zei dat één van de rechters zei dat ze u niet onschuldig zouden verklaren omdat het dan zou lijken alsof ze u een cadeau zouden geven (CGVS, p. 16). Dat u in Albanië – waar zoals hieronder zal blijken de autoriteiten in geval van problemen voldoende bescherming bieden – geen eerlijke rechtsgang zou kennen, kan hier evenwel niet overtuigen. Immers uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde arrest van het Albanese hooggerechtshof van 16 november 2016 blijkt dat uw verzoek tot herziening van de strafrechtelijke beslissingen werd ingewilligd en dat de eerdere arresten tegen u werden vernietigd net omwille van de vervalste volmachten die door uw toenmalige advocaat werden gebruikt en u hierdoor geen eerlijke rechtsgang had gekend. Voorgaande wijst er dan ook op dat het gerecht u wel degelijk al ter wille is geweest. U voorts gevraagd naar concrete voorbeelden van hoe de familie van het slachtoffer in het verleden de Albanese autoriteiten gemanipuleerd of beïnvloed zou hebben, stelde u enkel dat zij werkzaam zijn bij de autoriteiten en zij bij uw familie binnenvielen op zoek naar u (CGVS, p. 17). Dit volstaat echter niet om te besluiten dat zij deze ook in uw nadeel kunnen manipuleren. Waar u in dit verband verder nog verwees naar uw veroordeling door verklaringen van een valse advocaat (CGVS, p. 17), dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststellingen waaruit de betrokkenheid van de tegenpartij tot de aanstelling van uw advocaat geenszins blijkt.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan enkel worden geconcludeerd dat het effectief om feiten gaat die in het Belgisch strafrecht als doodstraf met voorbedachten rade worden beschouwd en dat u als dader ontegensprekelijk individuele verantwoordelijkheid treft bij de moord op G.L. Bijgevolg staat het vast dat u een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie hebt begaan, waardoor u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus,

conform artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Doorheen het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid tot uitsluiting en werd u in de gelegenheid gesteld verschoningsgronden aan te brengen dewelke u kunnen ontdoen van uw individuele verantwoordelijkheid (CGVS, p. 25). U brengt echter geen elementen aan die als verschoningsgrond kunnen worden weerhouden. Het feit dat u spijt heeft van datgene wat gebeurd is, kan niet volstaan en doet geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig niet-politiek misdrijf. De vaststelling dat u de kwalificatie van de feiten blijft betwisten en dat u volhoudt dat het zelfverdediging betrof wijst er op dat er geen sprake is van spijt, noch van een oprecht schuldinzicht. Dat u ondertussen uw straf heeft uitgezeten in Albanië vormt evenmin een afdoende verschoningsgrond. Het doet immers geen enkele afbreuk aan de vastgestelde ernst van de feiten, noch aan uw verantwoordelijkheid hierin.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit wordt hier niet betwist. De door u gepleegde feiten en rechtspleging in dit verband, zoals blijkt uit het door u neergelegde strafdossier, staat hier evenmin ter discussie. De veroordeling van de advocaat F.G. en de notaris H.G. werden reeds hierboven besproken. Betreffende het door u neergelegde attest van het dorpshoofd van Fushë Mamuras, dient vastgesteld te worden dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. Wat ook de waarde van dit document moge wezen, het doet evenmin afbreuk aan bovenstaande bevindingen aangaande het door u gepleegde misdrijf in Albanië.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde Albanië verlaten te hebben uit vrees voor de bloedwraak vanwege de familie van G.L., in het bijzonder diens zonen, M. en M. (CGVS, p. 21). U verwees hierbij naar de geboorte van uw zoon die eveneens gevisseerd zal worden in deze bloedwraak (CGVS, p. 25).

Vooreerst dienen de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij enkele van uw beweringen. Zo verklaarde u dat uw broers sinds de gebeurtenis van 2002 opgesloten leefden omdat zij de regels van de Kanun volgen (CGVS, p. 12, 18). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat verschillende van uw broers wel degelijk hun woning verlaten hebben sinds 2002. Zo kan uw broer A. zich vrijelijk bewegen in Albanië (CGVS, p. 18, 19). Dat hij dit kan omdat hij psychische problemen kent, kan gezien dat hierover geen enkele afspraak zou zijn met de familie L. maar moeilijk overtuigen (CGVS, p. 19). Uw broer L. werd, wanneer u in de gevangenis zat, beschoten op straat. Dat u dit weet aan de bloedwraak (CGVS, p. 19), kon u evenwel op geen enkele manier onderbouwen. Zo wist u niet wanneer dit gebeurde, door wie hij werd beschoten noch wat hij – die opgesloten leefde volgens uw verklaringen – daar deed (CGVS, p. 19). U gaf aan u nooit bij L. geïnformeerd te hebben omdat u de mogelijkheid niet had, een verklaring die in alle redelijkheid niet weet te overtuigen (CGVS, p. 19-20). Voorgaande doen dan ook twijfels rijzen over de beweerde opsluiting van uw broers in Albanië naar aanleiding van de bloedwraak met de familie van G.L. U verwees in dit kader voorts naar een aantal incidenten die hadden plaatsgevonden, na de gebeurtenissen van 2002 en voor uw vrijlating in 2020, en die u verbond aan de bloedwraak met de familie van G.L. Naast de reeds vermelde beschieting van uw broer L., werd eveneens zijn wagen in brand gestoken, alsook uw hooiwagen (CGVS, p. 19-20). U kon evenwel niet aangeven wanneer deze incidenten hadden plaatsgevonden, noch had u concrete aanwijzingen dat dit te maken had met de bloedwraak waarin u betrokken bent (CGVS, p. 20). U voegde hier aan toe dat u denkt dat er nog veel meer zaken zijn gebeurd, maar dat uw familie u niet ongerust wou maken (CGVS, p. 20). Het is, gelet op de door u geschetste dreiging, opmerkelijk dat u na uw vrijlating geen verdere informatie vroeg aan uw familie omdat u geen oude wonden wou openrijten (CGVS, p. 20). U gaf aan dat uw familie voor deze incidenten klacht had ingediend, maar dat de politie hier geen rekening mee hield en zij niets deden (CGVS, p. 20). U was echter niet op de hoogte of zij dit gebrekkig politieoptreden vervolgens hadden aangekaart (CGVS, p. 21). Van een verzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Daargelaten voorgaande vraagtekens heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie van G.L. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen met diezelfde familie en door hen ingehuurd criminelen zou kunnen doen – op

de hulp van of bescherming door de Albanese autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Waar u na uw vrijlating in 2020 merkte dat de zonen van G.L. vaak rond uw woning hingen zonder dat hier verder iets gebeurde en u ervan op de hoogte werd gebracht dat zij bij een bemiddelingspoging u met de dood hadden bedreigd (CGVS, p. 21-22), dient vastgesteld te worden dat u voor deze zaken het naliet om een officiële klacht in te dienen. U gaf aan dat wanneer u hen rond uw woning opmerkte, u hiervoor bijna steeds de wijkinspecteur contacteerde (die u eveneens begeleidde bij uitstappen buiten uw woning) die dan telkens bij u langskwam en waarna u eveneens politiebescherming kreeg. Hij zei u echter dat hij niet voldoende bewijzen had om hen te arresteren waarna hij u aanraadde het land te verlaten (CGVS, p. 23). Ook raadde hij u af om een klacht in te dienen tegen de doodsbedreigingen omdat dit olie op het vuur zou zijn (CGVS, p. 23). U voegde hier aan toe dat u nooit met andere politieagenten contact opnam en u niet naar het politiecommissariaat durfde te bellen omdat iemand van de familie L. daar aanwezig zou zijn (CGVS, p. 23-24). Zoals reeds vastgesteld heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de personen van de familie L. een dergelijke invloed hebben. Bovendien gaf u toe dat u voor voorgaande zaken nooit een officiële aangifte deed omdat u vreesde dat de zaken erger zouden worden (CGVS, p. 24). Dergelijk uitleg kan uw nalaten ter zake dan ook geenszins verschonen, te meer uit uw verklaringen blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk reageerden wanneer u hen op de hoogte stelde van de aanwezigheid van de zonen van het slachtoffer en er derhalve niet besloten kan worden tot enige onwil tot het bieden van bescherming.

Hierbij dient vervolgens gewezen te worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporaryalbania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachten rade in een bloedwraak verhoogd tot

minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt, voor wat betreft het door uw familie als gebrekkig ervaren politie-optreden na hun klachten (waarbij u niet weet of uw familie dit gebrekkig optreden heeft aangeklaagd), uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meent het CGVS dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Wat betreft uw verklaringen dat in de gevangenis in Albanië uw mensenrechten niet gerespecteerd werden (CGVS, p. 3), dient vooreerst vastgesteld te worden dit bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd kan worden. Immers u werd reeds in 2020 vrijgelaten, maar verliet pas in 2022 Albanië wanneer uw partner u meldde dat zij zwanger was en het kind niet wou opvoeden in Albanië (CGVS, p. 9). Uit de vroegere behandeling in de gevangenis tijdens uw detentie kan bovendien geen actueel risico anno 2022 vastgesteld worden. U heeft immers uw straf uitgezeten. U stelde verder dat u een schriftelijke klacht had ingediend die werd geschreven door een andere gedetineerde, maar dat deze de gevangenis nooit had verlaten (CGVS, p. 24). Na uw vrijlating stelde u dat u de behandeling in de gevangenis nergens anders had aangekaart omdat u grotere zorgen had (CGVS, p. 24). Dit is evenwel geenszins afdoende om uw nalaten te verschonen.

In het licht van de voorafgaande vaststellingen meent de commissaris-generaal dat een verwijderingsmaatregel in uw geval verenigbaar is met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op een motivering die gestaafd wordt door de juiste en relevante feiten van de zaak. Er wordt louter verwezen naar algemene beschouwingen

over het feit dat Albanië een veilig land van herkomst is en zich inspant om de corruptie te bestrijden en dat er instanties zijn om zich te beschermen zonder de concrete situatie te analyseren.

Verzoeker werpt op dat de families L. en LI. slechts één kilometer van elkaar wonen en dat de politie in deze concrete omstandigheden niet de minste bescherming kan bieden. Voor verzoekers vertrek hebben er zich ernstige incidenten voorgedaan en de politie kon niet tijdig tussenkomen, noch bij de schietpartij, noch bij de brandstichtingen. Bovendien, aldus verzoeker, werken leden van de familie LI. bij de politie en is deze clan tot bij de minister van binnenlandse zaken, die aanwezig was op de begrafenis van een familielid van de clan, verdedigd. Deze banden, nog steeds volgens verzoeker, hebben het veroordelend vonnis beïnvloed, op basis waarvan de verwerende partij hem uitsluit van internationale bescherming zonder hieromtrent enige uitleg te verschaffen of deze elementen in aanmerking te nemen. Er is *in casu*, zo besluit verzoeker, een concreet gebrek of onmogelijkheid tot bescherming door de Albanese autoriteiten en bovendien een manifest geval van corruptie, waardoor de vrees in zijn hoofde gegrond is. Bij een eventuele terugkeer zou zijn fysieke integriteit in het gedrang komen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, F, (b), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker kan er geen twijfel over bestaan dat zijn beweringen over een door hem niet gemandateerde tussenkomst als advocaat het eerlijk karakter van het proces heeft aangetast. Hij legde trouwens in kracht van gewijsde getreden beslissingen voor waaruit blijkt dat een advocaat en een notaris zijn handtekening vervalsten. Dit volstaat volgens hem om het eerlijk karakter van de gevoerde strafprocedure serieus in twijfel te trekken.

Er is voor verzoeker geen samenwerking in hoofde van de verwerende partij, die zich het Albanese vonnis eigen maakt ondanks de aangebrachte elementen en dit maakt voor hem een manifeste schending uit van het eerlijk proces overeenkomstig artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing bijgevolg onterecht tot de conclusie komt dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf buiten het land van toevlucht in de van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève zou hebben begaan.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/6, § 5, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat het risico van foltering kennelijk niet kan worden uitgesloten. Gelet op de door hem voorgestelde feitelijke elementen kan een algemene verwijzing naar de zekerheid die het land zou aanbieden bij een terugkeer kennelijk niet volstaan om een eventuele afwezigheid van schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Na een poging tot bescherming door de lokale politie werd verzoeker door de politie zelf aangeraden om geen verdere stappen te ondernemen en het land te verlaten, wat te begrijpen valt daar de betrokken families op slechts één kilometer afstand van elkaar wonen en waardoor bescherming onmogelijk is. Bijgevolg, aldus verzoeker, kan er manifest geen conclusie over het bestaan van een door de Albanese autoriteiten verstrekte efficiënte bescherming worden getrokken. De verwerende partij beperkt zich tot de algemene vaststelling dat Albanië in zijn geheel voldoende bescherming biedt, zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden waarin verzoeker verwickeld is.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker al dan niet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van huidig beroep kan er geen uitspraak worden gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, tweede lid, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, sub b), van de Kwalificatierichtlijn.

2.3.5. De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Het is daarbij niet nodig dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld en evenmin is het nodig dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard wordt voldaan.

De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er *“ernstige redenen zijn om aan te nemen”* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdaden of daden, bedoeld in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève, alsook dat er *“ernstige redenen”* aanwezig zijn om tot dezelfde

conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57).

De Raad herinnert er dan ook aan dat de uitsluitingsclausules strikt worden geïnterpreteerd en dat de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij rust. De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, "*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*", 2003, § 35).

2.3.6. Inzake de toepassing van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van internationale bescherming wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, "*Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, *Statement on Article 1F of the 1951 Convention*, juli 2009, p. 12).

2.3.7. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit het door verzoeker neergelegde vonnis in eerste aanleiding *d.d.* 8 juni 2017 en het bevestigende arrest van het hof van beroep van Tirana *d.d.* 2 november 2020, waarbij telkens een voor eensluidend verklaarde vertaling is gevoegd (administratief dossier, map documenten, stukken 2 en 3), blijkt dat hij in 2002 bij een uit de hand gelopen discussie G.L. met de dood heeft bedreigd, naar huis ging om een wapen te halen en vervolgens met een automatisch vuurwapen terugkeerde en G.L. neerschoot. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van de rechtbank van het gerechtelijke arrondissement Kurbin van 8 juni 2017 werden de ten laste gelegde feiten bewezen geacht en, overeenkomstig artikel 78 van het Albanese strafwetboek, gekwalificeerd als "*moord met voorbedachte rade*" en werd verzoeker tevens veroordeeld voor "*bezit van wapens en munitie zonder vergunning*". Bij het bepalen van de strafmaat werd rekening gehouden met verzachtende omstandigheden, overeenkomstig de artikelen 48 en 49 van de strafwet. Uiteindelijk werd de gevangenisstraf met een derde verlaagd tot veertien jaar. Het hof van beroep te Tirana bevestigde in haar arrest van 2 november 2020 integraal de ten laste gelegde feiten en de strafmaat.

De Raad onderstreept dat de door verzoeker gepleegde feiten, gezien de aard van het misdrijf en het toegebrachte leed, een zwaar misdrijf uitmaken, dat ook naar Belgisch recht zwaar wordt bestraft. De strafbepaling "*moord met voorbedachte rade*" (artikel 78 van het Albanese strafwetboek) kan immers in België beschouwd worden als moord, *i.e.* doodslag met voorbedachte rade (artikel 394 van het Strafwetboek), dat gestraft wordt met levenslange opsluiting. Ook in andere jurisdicties wordt een dergelijke daad als een ernstig misdrijf beschouwd.

Verzoeker betwist de kwalificatie van de door hem gepleegde feiten en geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat de feiten, zoals weergegeven in het arrest van het hof van beroep van Tirana van 2 november 2020, niet correct zijn en gefabriceerd werden door de familie van het slachtoffer. Verzoeker beweert in 2002 te hebben gehandeld uit zelfverdediging nadat G.L. eerst het vuur op hem had geopend (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9-13). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, kan verzoekers versie van de feiten niet weerhouden worden en maakt hij niet aannemelijk dat hem geen individuele verantwoordelijkheid treft bij het ernstig misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld:

"Er dient er namelijk op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u akkoord ging met deze aanklacht op basis van de bewijzen die er waren (CGVS, p. 16). Dat u dit deed nadat uw advocaat u dit aanraaide omdat uw procedure anders nog lange tijd kon duren waarbij de uitkomst niet zeker was, u inmiddels reeds lange tijd in de gevangenis zat en hij vreesde dat de getuigen niet aan uw kant zouden

staan (CGVS, p. 16), is niet enkel een loutere bewering dewelke geen weerslag vindt in de neergelegde stukken maar doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat u akkoord ging met deze kwalificatie van de strafbare feiten. Ook uit het door u neergelegde arrest van het hof van beroep van Tirana blijkt dat uw schuld mede werd vastgesteld door uw eigen bekentenis en u hier allerminst de feiten betwistte. Op basis van het geheel van feiten, omstandigheden, alsook de schriftelijke en de wetenschappelijke stukken besloot de rechtbank van het gerechtelijk arrondissement Kurbin in haar vonnis van 8 juni 2017 dat aan alle elementen voldaan werd voor het strafbaar feit “moord met voorbedachten rade” zoals voorzien in artikel 78 van de strafwet. Het hof van beroep van Tirana bevestigde dit in haar arrest van 2 november 2020. U verklaarde evenwel dat een familielid van het slachtoffer, die werkte bij de speciale politieeenheid, als eerste aanwezig was op de plaats delict en u insinueerde dat deze persoon de hulzen van de kogels die op u werden afgevuurd liet verdwijnen (CGVS, p. 11). Dit familielid overtuigde ook de getuigen om tegen u te getuigen (CGVS, p. 11). De eerste expertise uit Tirana zou zijn weggegooid, waarna er een nieuwe expertise werd uitgevoerd waar veel zaken niet in vermeld werden (CGVS, p. 12). Het onderzoek en de rechtsgang werden aldus in uw nadeel beïnvloed, aldus uw bewering. U weet hier echter niet te overtuigen. U vernam voorgaande immers louter van een chauffeur die voorgaande beweringen louter in een dorpscafé had opgevangen (CGVS, p. 12). Objectieve elementen om deze beweringen te onderbouwen brengt u niet aan.

U stelde voorts dat de familie van het slachtoffer via een vervalsing een advocaat in uw naam in dienst nam die zich voorstelde bij de rechtbank als uw vertegenwoordiger. Deze advocaat, F.G., vertegenwoordigde u in de procedures die tegen u werden gevoerd in uw afwezigheid (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom een advocaat aangesteld door de tegenpartij in beroep zou gaan tegen uw veroordeling in eerste aanleg, repliceerde u enkel dat dit Albanië is (CGVS, p. 14). U voegde hier aan toe dat aan uw moeder werd gezegd dat u een advocaat door de staat was toegewezen (CGVS, p. 14). Deze verklaringen zijn evenwel fundamenteel tegenstrijdig met de inhoud van het door u neergelegde arrest van het hof van beroep van Tirana van 21 mei 2015, betreffende de veroordeling van F.G. voor “vervalsing in geschrifte” en het arrest van het hof van beroep van Tirana van 3 juli 2014 betreffende de veroordeling van H.G. voor “valsheid van documenten door een persoon die bevoegd is om het document af te leveren”. Hieruit blijkt immers dat F.G. werd aangezocht door uw broer L. om u te verdedigen in uw afwezigheid. Later had hij eveneens contact met uw broer B. en het was uw familie die hem betaalde voor uw verdediging. F.G. werd veroordeeld omdat het bewezen werd geacht dat hij verantwoordelijk was voor twee vervalste volmachten met uw vervalste handtekening, beide opgemaakt op 27 september 2007, waarmee op 28 september 2007 en 31 maart 2008 een verzoek werd ingediend bij het grondwettelijk hof om uw vonnis – waarbij u tot vijftientig jaar werd veroordeeld voor moord met voorbedachten rade - uitgesproken door het hof van beroep van Tirana op 7 april 2006 ongrondwettelijk te verklaren. Ook de notaris H.G., die hier aan had meegewerkt, werd hiervoor veroordeeld. In het licht van voorgaande kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat deze advocaat door de familie van het slachtoffer werd aangesteld.

Gevraagd of u ooit de door u beweerde beïnvloeding van getuigen en bewijsmateriaal door de familie van het slachtoffer had aangekaart wanneer u opnieuw in Albanië was en over een nieuwe advocaat beschikte, stelde u dit niet gedaan te hebben omdat dit zinloos was. U voegde hier aan toe dat u de rechtszaak niet kon winnen en uw advocaat zei dat één van de rechters zei dat ze u niet onschuldig zouden verklaren omdat het dan zou lijken alsof ze u een cadeau zouden geven (CGVS, p. 16). Dat u in Albanië – waar zoals hieronder zal blijken de autoriteiten in geval van problemen voldoende bescherming bieden – geen eerlijke rechtsgang zou kennen, kan hier evenwel niet overtuigen. Immers uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde arrest van het Albanese hooggerechtshof van 16 november 2016 blijkt dat uw verzoek tot herziening van de strafrechtelijke beslissingen werd ingewilligd en dat de eerdere arresten tegen u werden vernietigd net omwille van de vervalste volmachten die door uw toenmalige advocaat werden gebruikt en u hierdoor geen eerlijke rechtsgang had gekend. Voorgaande wijst er dan ook op dat het gerecht u wel degelijk al ter wille is geweest. U voorts gevraagd naar concrete voorbeelden van hoe de familie van het slachtoffer in het verleden de Albanese autoriteiten gemanipuleerd of beïnvloed zou hebben, stelde u enkel dat zij werkzaam zijn bij de autoriteiten en zij bij uw familie binnenvielen op zoek naar u (CGVS, p. 17). Dit volstaat echter niet om te besluiten dat zij deze ook in uw nadeel kunnen manipuleren. Waar u in dit verband verder nog verwees naar uw veroordeling door verklaringen van een valse advocaat (CGVS, p. 17), dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststellingen waaruit de betrokkenheid van de tegenpartij tot de aanstelling van uw advocaat geenszins blijkt.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er geenszins in deze met overtuigende, concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, laat staan

te weerleggen. Hij beperkt zich tot het volharden in zijn verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen.

Waar verzoeker betoogt dat het feit dat leden van de familie van het slachtoffer bij de politie werken, dat deze clan is vertegenwoordigd tot bij de minister van binnenlandse zaken en dat deze banden het veroordelend vonnis hebben beïnvloed, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoeker nog steeds geen objectieve elementen aanreikt ter ondersteuning van de blote beweringen dat het onderzoek en de rechtsgang in zijn nadeel werden beïnvloed, dat verzoeker de beweemde beïnvloeding van getuigen en bewijsmateriaal nooit voor het Albanese gerecht heeft aangekaart en dat verder, zoals genoegzaam toegelicht in de bovenstaande overwegingen, geenszins uit de door verzoeker voorgelegde arresten (administratief dossier, map documenten, stukken 7-8) blijkt dat de familie van het slachtoffer via een vervalsing een advocaat in verzoekers naam in dienst nam die zich voorstelde bij de rechtbank als zijn vertegenwoordiger. Dat hij geen eerlijk proces zou hebben gekend, is een betoog dat door de Raad niet wordt bijgetreden. De Raad stelt vast dat het Albanese Hooggerechtshof met een arrest van 16 november 2016 (*ibid.*, stuk 9) het door verzoeker ingestelde verzoek tot herziening van de eerdere strafrechtelijke beslissingen inwilligde omwille van de vervalste volmachten die verzoekers toenmalige advocaat gebruikte, waardoor zijn zaak opnieuw werd beoordeeld, zowel in eerste aanleg als in graad van beroep en dat verzoeker uiteindelijk, nadat hij eerst bij verstek werd veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf, tot veertien jaar werd veroordeeld en waarbij er rekening werd gehouden met verzachtende omstandigheden.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, treft verzoeker ontegensprekelijk individuele verantwoordelijkheid bij de moord op G.L. en gaat het effectief om feiten die in het Belgisch strafrecht als doodslag met voorbedachte rade worden beschouwd. Verzoeker brengt tijdens zijn persoonlijk onderhoud, geconfronteerd met de mogelijkheid tot uitsluiting van internationale bescherming, geen verschoningsgronden aan die hem kunnen ontdoen van zijn individuele verantwoordelijkheid (*ibid.*, p. 25).

Het gegeven dat verzoeker zijn straf heeft ondergaan en dat hij spijt heeft doet op geen enkele wijze afbreuk aan de ernst van het misdrijf of de niet-politieke aard ervan. Hierbij kan overigens nuttig worden verwezen naar de factoren die het UNHCR, in richtlijnen die specifiek focussen op de toepassing van de uitsluitingsclausules, zelf opnoemt ter zake en waarbij het ondergaan hebben van een straf niet wordt vermeld (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, randnrs. 14-15; *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, p.14-16). Het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij in zijn land van herkomst een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het gegeven dat de straf werd uitgezeten doet voorts evenmin afbreuk aan de vastgestelde individuele betrokkenheid en verantwoordelijkheid van verzoeker, waarbij ook verzachtende omstandigheden in rekening zijn gebracht. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, wijst de vaststelling dat verzoeker de kwalificatie van de feiten blijft betwisten en volhoudt dat hij uit zelfverdediging handelde, er verder op dat er geen sprake is van spijt, noch van een oprecht schuldinzicht.

Het gepleegde misdrijf is bovendien niet-politiek van aard. Immers, uit zowel verzoekers verklaringen als het arrest van het hof van beroep van Tirana van 2 november 2020 blijkt dat een uit de hand gelopen ruzie tussen verzoeker en G.L., het slachtoffer, over hoe hij er toen bij liep aan de basis lag van de feiten. De bewuste feiten vonden bovendien plaats op 25 januari 2002 in Fushë-Mamuras, Albanië, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze feiten buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Op basis van hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Verzoeker dient dan ook te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

2.3.8. Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er in hoofde van de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten

tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De Raad is er zich, zo weze herhaald, van bewust dat artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Het advies, vervat in de bestreden beslissing, vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Albanië.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus, verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De argumentatie in het verzoekschrift, gericht tegen voormeld advies en handelend over het gebrek aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.10. Daar waar verzoeker nog oppert dat de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de juiste en relevante feiten deze zaak, duidt de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk alle door verzoeker aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom verzoeker dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de uitgebreide motivering van de verwerende partij, waarbij alle door verzoeker aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS